

Lieve Ed,

Zo meteen ga je een plof horen. Bij de voordeur, de deur die niemand ooit gebruikt. Wanneer het op de grond terechtkomt, zal de deur schudden in de scharnieren omdat het zo'n zwaar en belangrijk iets is, dus bij de plof ga je een tinkelend geluid horen. Joan kijkt vast op van wat ze aan het koken is. En dan tuurt ze in het steelpannetje, bezorgd dat als ze gaat kijken, datgene wat in het pannetje zit zal overkoken. Ik zie haar gezicht al fronsend in de pruttelende saus weerspiegeld. Maar ze gaat kijken en dan ziet ze wat het is. Jij niet, Ed. Jij gaat dat niet doen. Waarschijnlijk lig je boven te zweten, moederziel alleen. Je zou onder de douche moeten staan, maar hopelijk lig je met een gebroken hart op bed, dus gaat je zus Joan de deur opendoen, ook al was die plof voor jou bedoeld. Je zult niet eens weten dat er iets voor je deur is gedumpt. Je weet niet eens waarom het is gedaan.

Het is een prachtige dag, zonnig en zo. Het soort dag waarop je denkt dat alles goed zal komen enzovoort. Geen goede dag voor dit, geen goede dag voor ons, wij die van 5 oktober tot 12 november in de regen naar buiten gingen. Maar het is al december, de lucht is helder, en voor mij is het ook helder. Ik ga je vertellen waarom het uit is geraakt, Ed. Dat schrijf ik heel eerlijk in deze brief, echt alles over waarom het zover is gekomen. En om heel eerlijk te zijn hield ik verdomd veel van je.

JE VOELT HET
OF JE VOELT
HET NIET

BREEKBAAR

Die plof, dat is de doos, Ed. Die laat ik voor je achter. Ik vond hem in de kelder. Ik pakte de doos toen onze spullen niet meer op mijn nachtkastje pasten. Bovendien was ik bang dat mijn moeder sommige dingen zou vinden, want ze neust altijd naar mijn geheimen. Daarom ging alles in de doos, en de doos ging in mijn kast, met een paar schoenen erop die ik toch nooit draag. Elk aandenken aan onze relatie, de mooie en lelijke dingen, zoals de glitter in de goot wanneer de optocht voorbij is, alles en alles naar de stoeprand geschopt. Ik dump de hele doos terug je leven in, Ed, alles van jou en mij. Ik dump de doos op jouw veranda, Ed, maar eigenlijk ben jij het die wordt gedumpt.

Ik geef toe dat ik zal moeten glimlachen vanwege de plof. En de laatste tijd lach ik niet vaak. De laatste tijd lijk ik meer op Aimée Rondelé in *The Sky Cries Too*, een Franse film die jij niet hebt gezien. Ze speelt daarin een huurmoordenaar en modeontwerper, en in de hele film glimlacht ze slechts twee

keer. Eén keer wanneer de hoge pief die haar vader had omgebracht van het gebouw wordt gegoid, maar dat is niet de keer waaraan ik denk. Het is de keer op het einde, wanneer ze eindelijk de envelop met de foto's in handen krijgt en ze die ongeopend in een prachtige asbak verbrandt, wetend dat het voorbij is. En dan steekt ze een sigaret op en staat daar in een jurk van een schitterend groen naar de merels te kijken die om de kerktoren fladderen. Ik zie het voor me. Alles is weer goed, dat betekent die glimlach. Ik hield van je, en nu krijg je je spullen terug. Die zijn net als jij uit mijn leven, dat betekent die glimlach. Ik weet dat je het niet kunt zien, Ed, jij niet, maar misschien, als ik het hele verhaal vertel, begrijp je het. Want zelfs nu wil ik dat je het begrijpt. Ik hou niet meer van je. Uiteraard hou ik niet meer van je, maar toch is er nog iets wat ik je wil laten zien. Je weet dat ik regisseur wil worden, maar de films in mijn hoofd kon je nooit echt zien, en daarom, Ed, is het uit.

JE VOELT HET
OF JE VOELT
HET NIET

BREEKBAAR

Ik schreef mijn favoriete citaat op het deksel van de doos. Het is een citaat van Hawk Davies, en hij is een legende. Ik schrijf deze brief met het deksel als ondergrond opdat ik Hawk Davies kan voelen vloeien door elk woord dat ik schrijf. De pick-up van vader rammelt zo dat sommige woorden beverig zijn, en dat is dan maar pech voor je wanneer je dit leest. Ik heb Al vanochtend gebeld, en toen ik zei: 'Raad eens?' zei hij meteen: 'Je gaat me vragen je te helpen iets met de pick-up van mijn vader af te leveren.'

'Wat kan jij goed raden,' zei ik. 'Je bent er heel dichtbij.'

'Dichtbij?'

'Nou ja, je hebt het geraden.'

'Oké. Geef me even de tijd om de sleutels te zoeken en dan kom ik je ophalen.'

'Ze zitten vast nog in je jas, na gisteravond.'

'Jij kunt er ook wat van.'

'Wil je niet weten wat we gaan afleveren?'

‘Vertel me dat maar wanneer ik er ben.’

‘Ik wil het je nu vertellen.’

‘Laat maar, Min,’ zei hij.

‘Je moet La Desperada tegen me zeggen,’ zei ik.

‘Hè?’

‘Ik ga Ed zijn spullen teruggeven,’ zei ik, na diep adem te hebben gehaald. Ik hoorde hem ook diep ademhalen.

‘Eindelijk.’

‘Ja. Ik hou me aan de afspraak, toch?’

‘Ja. Ben je er klaar voor?’

Weer haalde ik diep adem, deze keer beverig. ‘Ja.’

‘Doet het je verdriet?’

‘Nee.’

‘Min...’

‘Nou goed... Ja.’

‘Oké, sleutels gevonden. Ik ben over vijf minuten bij je.’

‘Oké.’

‘Oké?’

‘Nou ja, ik keek naar het citaat op de doos. Je weet wel, van Hawk Davies. Je voelt het of je voelt het niet.’

‘Vijf minuten, Min.’

‘Al, het spijt me, ik...’

‘Geeft niet, Min.’

‘Je hoeft het niet te doen. Alleen, de doos is nogal zwaar en ik weet niet...’

‘Het geeft niet, Min. En natuurlijk doe ik het.’

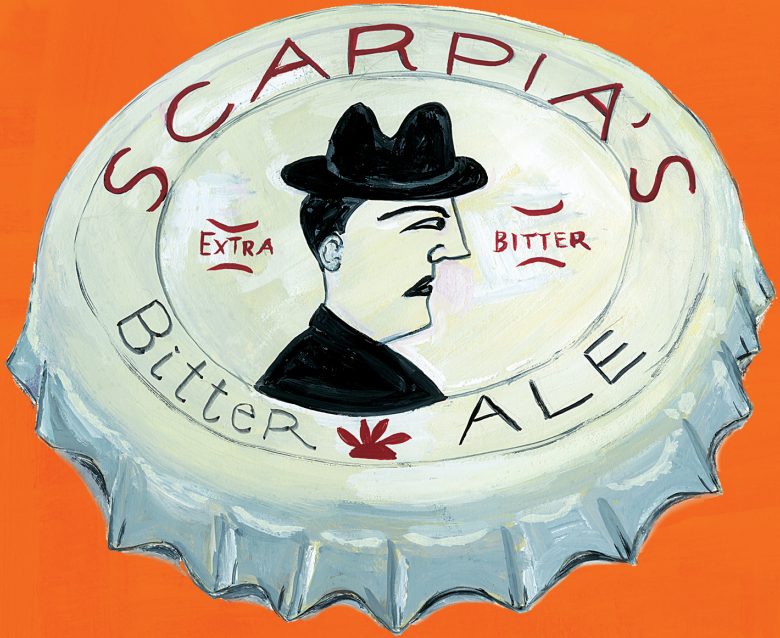
‘Waarom?’

Door de telefoon hoorde ik hem zuchten. Ik bleef naar het deksel van de doos kijken. Ik zal dat citaat missen wanneer ik de kast opendoe, maar, Ed, jou zal ik niet missen.

‘Omdat, Min,’ zei Al, ‘de sleutels in mijn jas zaten, precies zoals je zei.’

Al is een echt aardig iemand, Ed. Wij hebben elkaar leren kennen op een feest van Al. Niet dat jij was uitgenodigd, want hij had zich toen nog geen mening over je gevormd en dus had hij jou en je nukkige sportvrienden niet uitgenodigd op zijn Bitter Sixteen-feest. Ik was vroeg van school gegaan om hem te helpen met de paardenbloemgroene pesto met gorgonzola in plaats van parmezaan, omdat dat extra bitter is op de inktvisgnocchi uit de winkel van zijn vader. En ik hielp de vinaigrette van bloedsinaasappel door de fruitsalade te doen, en ik bakte een enorme taart in de vorm van een groot zwart hart met een cacaogehalte van 89%. Die taart was zo bitter dat hij eigenlijk oneetbaar was. En jij kwam onuitgenodigd binnenwalsen met Trevor en Christian en de anderen, en jullie stonden mokkend in een hoekje en raakten niets aan, afgezien van de negen flesjes Scarpia’s bittere, donkere *ale*. Ik was een goede gast, Ed, en jij zei niet eens ‘bittere verjaardag’ tegen je gastheer, en je gaf hem ook geen cadeautje, en daarom is het nu uit.

Dit zijn de doppen van de flesjes Scarpia's bittere, donkere ale die jij en ik die avond in de tuin bij Al hebben gedronken. Ik zie de sterren nog fonkelen. Ik zie onze adem nog in wolkjes uit onze mond komen, en ik zie jou in de kou met je teamjasje aan, en mezelf in de trui van Al die ik altijd aantrek als ik bij hem ben. Die trui lag schoon en opgevouwen voor me klaar toen ik boven kwam om hem zijn cadeautje te geven voordat de andere gasten kwamen.

'Ik zei toch dat ik niks wilde,' zei Al. 'Het feest was voldoende, dat zei ik nog tegen je, zonder de verplichte...'

'Het is niet verplicht,' zei ik, want we hadden dezelfde woordenschat opgedaan toen we nog in de brugklas zaten. 'Dit is iets wat ik heb gevonden. Perfect. Maak open.'

Een beetje zenuwachtig nam hij het pakje van me aan.

'Kom op, gefeliciteerd.'

'Wat zit erin?'

'Wat je dolgraag wilt hebben. Hoop ik. Maak open, ik word hier gek van.'

Scheurende geluiden, en toen een gesmoorde kreet. Heel bevredigend. ‘Waar heb je dat gevonden?’

‘Goed, hè?’ zei ik. ‘Lijkt het niet precies op wat die gozer aanheeft op het feest in *Una settimana straordinaria*?’

Met een glimlach keek hij in het doosje. Het was een stropdas, donkergroen met moderne ruitjes op een rij. Hij had al maanden in mijn sokkenla liggen wachten. ‘Haal hem eruit,’ zei ik. ‘Doe hem om. Ziet hij er niet precies hetzelfde uit?’

‘Wanneer hij uit de Porcini XL10 stapt,’ zei hij, en hij keek naar mij.

‘Dat vond je de beste scène van de hele film. Ik hoop dat je de das mooi vindt.’

‘Heel mooi, Min. Echt waar. Waar heb je hem gevonden?’

‘Ik ben stiekem naar Italië gegaan, en daar heb ik Carlo Ronzi versierd. En toen hij in slaap viel, ging ik in zijn klerenkast met oude kostuums snuffelen...’

‘Min...’

‘Uitverkoop. Zal ik hem strikken?’

‘Ik kan best zelf een das strikken, Min.’

‘Maar niet op je verjaardag.’ Ik friemelde aan zijn boord. ‘Ze zullen je straks willen opvreten.’

‘Wie?’

‘Meisjes. Vrouwen. Op het feest.’

‘Min, er komen dezelfde mensen als altijd.’

‘Dat weet je niet.’

‘Min...’

‘Ben je er niet klaar voor? Ik wel. Ik ben helemaal over Joe

heen. Die vrijafsprak van de zomer? Vergeten. En jij... Los Angeles lijkt wel een miljoen jaar...'

'Dat was vorig jaar. Nou ja, eigenlijk dit jaar, maar vorig schooljaar.'

'Ja, en we zitten nu een klas hoger. Ben je er klaar voor? Voor een feest, voor romantiek en *Una settimana straordinaria*? Heb je zin in...'

'Ik heb zin in pesto.'

'Al...'

'En ik wil graag zien dat iedereen lol maakt. Meer niet. Het is gewoon een verjaardag.'

'Het is een Bitter Sixteen-feest. Je wilt toch niet zeggen dat als dat meisje voorreed in een Porcini weet-ik-veel...'

'Nou ja, ik ben klaar voor die auto.'

'Eerst even eenentwintig worden,' zei ik. 'Dan koop ik zo'n auto voor je. Vandaag krijg je die das, en...'

Hij slaakte een zucht. 'Min, doe nou niet.'

'Ik kan best ergens iets vinden wat je dolgraag wilt hebben. Kijk maar, het is me al een keer gelukt.'

'Maar je kan hem niet strikken. Het is net alsof je een tal-reep vlecht. Laat los.'

'Oké, oké.'

'Maar toch bedankt.'

Ik deed zijn haar goed. 'Gefeliciteerd,' zei ik.

'De trui ligt daar, voor als je het koud krijgt.'

'Ja, want ik ga ergens buiten zitten terwijl jij je in een wereld vol passie en avontuur stort.'

‘En pesto, Min. Vergeet de pesto niet.’

Beneden had Jordan de pesto neergezet waar we zo ons best op hadden gedaan. En Lauren liep rond met een lange lucifer om de kaarsen mee aan te steken. Het was rustig op de set, althans, zo voelde het voor mij; gewoon tien zinderende minuten waarin eigenlijk niets gebeurt.

En toen ineens zwaaide de hordeur open en kwamen Monica en haar broer binnen, en die gast die tennist, met wijn die ze hadden gejat van de housewarming van haar moeder. Die wijn zat nog in stom cadeaupapier. En ze zetten de muziek harder en zo begon het feest. Ik hield me rustig, maar ging gewoon door met mijn zoektocht naar iemand voor Al. Maar die avond waren de meisjes niks. Ze hadden glitter op hun wangen en waren te druk, ze wisten niets van films, of ze hadden al een vriendje. En toen werd het laat, en in de grote glazen kom was het ijs eigenlijk water geworden, gesmolten als de poolkappen. Al zei steeds dat het tijd werd voor de taart. En toen, als een nummer dat wel in de mix zat maar dat we waren vergeten, kwam jij het huis en mijn leven in.

Je zag er sterk uit, Ed. Eigenlijk zag je er altijd krachtig uit, met die schouders en die kin, en met die armen voor je uit, en die hals waarvan ik nu weet dat je daar graag een zoen in krijgt. Sterk, net onder de douche vandaan, vol zelfvertrouwen, ook nog vriendelijk, maar zonder de moeite te nemen anderen te behagen. Groot, goed uitgerust, gezond van lijf en leden. En net onder de douche vandaan, zoals ik al zei. Ik bedoel maar dat je er geweldig knap uitzag, Ed. Ik slaakte een

gesmoorde kreet, net zoals Al toen hij het perfecte cadeautje kreeg.

‘Ik ben dol op dit nummer,’ zei iemand.

Dit moet je op een feest altijd doen, Ed. Schouderophalend langzaam van het ene vertrek naar het andere sjokken en naar iedereen knikken met je blik al op de volgende ruimte gericht. Sommigen wierpen je ontstemde blikken toe, anderen deden een high five met je, en Trevor en Christian hielden die anderen als een soort bodyguards zoveel mogelijk bij je weg. Trevor was behoorlijk aangeschoten, en jij ging achter hem aan toen hij door een deur uit het zicht verdween. Ik dwong mezelf tot het volgende refrein van dat nummer te wachten voordat ik achter je aan ging. Ik weet niet waarom ik dat deed, Ed. Ik had je heus weleens eerder gezien. Iedereen kende je. Je lijkt op zo’n film die iedereen al in zijn jeugd heeft gezien, niemand kan zich herinneren dat hij of zij je niet heeft gezien. Maar plotseling wilde ik je nog eens zien, nu meteen, die avond nog. Ik wrong me langs die gozer die de natuurkunde-prijs had gewonnen. Ik keek in de eetkamer, ik keek in die kamer waar foto’s aan de muur hangen waarop Al niet op zijn gemak op de treden voor de kerk staat. Overal was het druk, overal was het warm en lawaaiig, en ik rende de trap op. Ik klopte op de deur voor het geval er al mensen in Als bed lagen, pakte de trui en glipte naar buiten voor frisse lucht en om te kijken of je misschien in de tuin was. En ja hoor, daar was je. Ik weet niet wat me bezielde om achter je aan te gaan. Daar stond je met twee flesjes bier in je handen te grijnzen terwijl

Trevor over het bloembed van Als moeder heen stond te kotsen. Ik zou niet hebben moeten gaan kijken waar je was. Het was niet mijn verjaardagsfeest. Er was geen enkele reden waarvoor ik in de tuin zou moeten zijn. Jemig, jij was Ed Slaterton. Je was niet eens uitgenodigd. Wat was er mis met me? Waar was ik mee bezig? Dat dacht ik allemaal, maar ik vroeg aan je wat er aan de hand was.

‘Met mij is er niks,’ antwoordde je. ‘Maar Trev voelt zich niet erg lekker.’

‘Hou je verdomde rotkop,’ hoorden we Trev in de struiken.

Jij schoot in de lach, en ik ook. Je hield de flesjes in het licht van de veranda om te kijken welk van wie was. ‘Hier, uit deze is nog niet gedronken.’

Meestal drink ik geen bier. Of wat dan ook, eigenlijk. Ik nam het flesje aan. ‘Was die niet voor je vriend?’

‘Hij kan beter geen dingen door elkaar drinken,’ zei je. ‘Hij heeft al een halve fles wijn op.’

‘Ja?’

Je keek me aan, en toen pakte je het flesje terug omdat ik het niet open kreeg. Jij kreeg het in een mum van tijd voor elkaar, en je liet de twee doppen in mijn hand vallen als munten, geheime schatten, toen je me het flesje teruggaf. ‘We hebben verloren,’ legde je uit.

‘Wat doet hij dan wanneer jullie winnen?’ vroeg ik.

‘Dan drinkt hij een halve fles wijn,’ antwoordde je, en toen...

Joan vertelde me later dat je een keer in elkaar was geslagen

op een feest van sportievelingen nadat jullie hadden verloren, en dat je zomaar naar andere feestjes gaat wanneer jullie hebben verloren. Ze zei dat het lastig zou worden om iets te hebben met haar broer, de ster van het basketbalveld. ‘Dan ben je net een weduwe,’ zei ze, en ze likte de pollepel af en zette Hawk harder. ‘Een basketbalweduwe, die zich suf verveelt terwijl hij overal ronddribbelt.’

Ik dacht stom genoeg dat dat me niets zou kunnen schelen.

En toen vroeg je dus hoe ik heette. Ik zei dat ik Min werd genoemd, en dat dat een afkorting was van Minerva, de Romeinse godin van de wijsheid. En ik vertelde dat mijn vader aan het afstuderen was toen ik werd geboren. En dat – nee, niet verder vragen, als je dat al zou kunnen, alleen mijn oma me Minnie mocht noemen, omdat – en ik deed haar stem na – ze van mij het allermeeste hield.

Jij zei dat je Ed heette. Alsof ik dat niet wist. Ik vroeg hoe het kwam dat je had verloren.

‘Dat moet je niet vragen,’ zei je. ‘Als ik dat moet vertellen, is dat kwetsend voor al mijn gevoelens.’

Dat vond ik leuk gezegd. ‘Voor al je gevoelens?’ vroeg ik. ‘Echt waar?’

‘Nou ja,’ zei je, en je nam een slokje, ‘misschien heb ik er nog een paar over. Misschien heb ik nog een gevoel.’

Ik had ook een gevoel. Uiteraard vertelde je me toch hoe het kwam dat jullie hadden verloren, Ed, want je bent per slot van rekening een jongen. Ondertussen lag Trev op het gazon te snurken. Ik vond het bier vies en ik liet het stilletjes achter

mijn rug op de koude grond lopen. Binnen waren ze aan het zingen: ‘Bitter zal hij leven, bitter zal hij leven, hoera voor Al.’ En Al deed helemaal niet moeilijk over dat ik buiten was gebleven met een jongen over wie hij zich geen mening had gevormd, in plaats van naar binnen te gaan en te kijken hoe hij de zestien zwarte kaarsjes op de donkere, oneetbare taart uitblies. *Bitter zal hij leven...* Jij vertelde het hele verhaal, bewegend met je gespierde armen in je jasje terwijl je nadeed wat jij had gedaan. Basketbal vind ik nog steeds onbegrijpelijk. Een beetje schreeuwend rondspringen in identieke pakjes. Hoewel ik niet echt luisterde, hing ik aan je lippen. Weet je wat ik leuk vond, Ed? De term *lay-up*. Dat vond ik een prachtig woord. *Lay-up, lay-up, lay-up*. Maar al die schijnbewegingen, strafworpen, vrije worpen, geblokte shots en overtredingen, die deden alles teniet. De *lay-up*, de duikende beweging die je maakte, terwijl alle andere gasten binnen bleven zingen: ‘Bitter zal hij leven in de gloria.’ Dat lied zou ik erin houden voor de film. Terwijl dat uit de ramen schalde, waardoor jouw verhaal een soort sportief waas werd en toen je bij het einde van de wedstrijd kwam en het bierflesje tegen het hek elegant aan diggels gooide, vroeg je: ‘Mag ik je...’

Ik dacht dat je wilde vragen of je me Minnie mocht noemen. Maar je wilde weten of je me mocht bellen. Wie was je om dat te vragen, wie was ik om ja te zeggen? Ik zou ja zeggen, Ed, ik zou je de naam hebben laten gebruiken waaraan ik de pest heb, tenzij degene die het meest van me houdt me zo noemt. In elk geval, ik zei dus ja, je mag me bellen om mis-

schien volgend weekend naar de film te gaan. En Ed, wat je het allerliefste wilt weet je vaak pas wanneer het er ineens is. Zoals een das in de uitverkoop, iets volmaakt in een krat met verder niets, kwam je plotseling en onuitgenodigd. Het feest was opeens voorbij en jij was wat ik altijd al had gewild, het fijnste cadeau. Ik had er niet eens naar gezocht. Niet naar jou, althans, en nu was je het fijnste wat er maar bestond en schopte je Trevor wakker en liep je weg de nacht in.

‘Was dat Ed Slaterton?’ vroeg Lauren met een tas in haar hand.

‘Wanneer?’

‘Daarnet. En zeg niet: wanneer. Het was ’m. Wie had hem uitgenodigd? Maf, hoor, dat hij hier was.’

‘Weet ik,’ zei ik. ‘Ja. En niemand.’

‘Vroeg hij om je telefoonnummer?’

Ik sloot mijn hand om de doppen zodat niemand ze zou kunnen zien. ‘Mm-mm.’

‘Heeft Ed Slaterton je uit gevraagd? Wil Ed Slaterton met je uit?’

‘Hij heeft me niet uit gevraagd,’ antwoordde ik, en dat klopte min of meer. ‘Hij heeft alleen gevraagd of hij...’

‘Of hij wat?’

De tas ritselde in de wind. ‘Of hij me uit mocht vragen,’ gaf ik toe.

‘Lieve god in de hemel,’ zei Lauren, en toen voegde ze daar gauw aan toe: ‘Dat zou mijn moeder zeggen.’

‘Lauren...’

‘Min is daarnet uit gevraagd door Ed Slaterton,’ riep ze naar binnen.

‘Wát?’ Jordan stapte naar buiten. Plotseling tuurde Al verbaasd door het keukenraam, fronsend over het aanrecht alsof ik een wasbeer was.

‘Min is daarnet uit gevraagd...’

Jordan keek rond in de tuin of hij hem zag. ‘Echt waar?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Niet echt waar. Hij vroeg alleen maar om mijn telefoonnummer.’

‘Ja, hoor, dat kan van alles betekenen.’ Lauren snoof en mikte vochtige servetten in de tas. ‘Misschien werkt hij bij het telefoonbedrijf.’

‘Hou op.’

‘Misschien wordt hij geobsedeerd door netnummers.’

‘Lauren...’

‘Maar hij heeft je uit gevraagd! Ed Slaterton wil met je uit.’

‘Hij gaat niet bellen,’ zei ik. ‘Het was gewoon een feestje.’

‘Haal jezelf niet zo neer,’ zei Jordan. ‘Je hebt alles wat Ed Slaterton van zijn miljoenen vriendinnetjes wil, nu ik erover nadenk. Je hebt twee benen.’

‘En je bent een op koolstof gebaseerde levensvorm,’ zei Lauren.

‘Hou op,’ zei ik. ‘Hij is geen... Hij is gewoon maar een jongen.’

‘Moet je haar horen: gewoon maar een jongen.’ Lauren raapte nog meer rommel op. ‘Ed Slaterton heeft je uit gevraagd. Dat is maf. Dat is net zo maf als *Eyes on the Roof*.’

‘Het is niet zo maf als die geweldige film, die trouwens *Eyes on the Ceiling* heet. Bovendien gaat hij niet bellen.’

‘Het is toch niet te geloven,’ zei Jordan.

‘Er valt niks te geloven,’ zei ik tegen iedereen in de tuin, ook tegen mezelf. ‘Het was gewoon een feestje en Ed Slaterton was er ook en nu is het afgelopen en ruimen we op.’

‘Kom dan helpen,’ zei Al uiteindelijk, en hij hield de druipende kom op waarin de punch had gezeten.

Gauw rende ik naar binnen en keek om me heen op zoek naar een theedoek.

‘Moeten die weggegooid?’

‘Wat?’

Hij wees naar de doppen in mijn hand.

‘O ja,’ zei ik, maar met mijn rug naar hem toe stopte ik ze in mijn zak.

Al gaf me alles: de kom en de theedoek om die af te drogen. Vervolgens bekeek hij me eens goed. ‘Ed Slaterton?’

‘Ach ja.’ Ik deed mijn best om te geeuwen, Mijn hart ging als een razende tekeer.

‘Gaat hij je echt bellen?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde ik.

‘Maar je hoopt van wel?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Weet je dat niet?’

‘Hij gaat me niet bellen. We hebben het hier over Ed Slaterton.’

‘Ik weet over wie we het hebben, Min. Maar jij... Wat zou je...?’

‘Ik weet het niet.’

‘Je weet het wel. Hoe kan je dat nou niet weten?’

Ik ben er heel goed in van onderwerp te veranderen. ‘Gefeliciteerd, Al.’

Al schudde alleen maar zijn hoofd, waarschijnlijk omdat ik glimlachte. Denk ik. Ik denk dat ik glimlachte. Het feest was afgelopen en de doppen brandden in mijn zak. Je mag ze terughebben, Ed. Ze zijn voor jou. Hier. Neem de glimlach terug, neem de avond terug, neem alles terug. Ik wilde dat ik dat kon.